

På höjden finnas flera forngravar och den delen av höjden, där dessa ligga, hör till Lifsinge, under det den plats, där stenen länge låg och nu är rest, såväl som den, där den hittades, hör till Nybble. Då enligt uppgift på stället hela Herrmanshagen fordom hört till Lifsinge, sluter Boije, att gravfältet är Lifsinge gravfält och att även runstenen hört dit, fast det är ett stycke mellan stenen och de nu bevarade gravarna.

Stenen är splittrad i 7 stycken, av vilka 4 hava inskrift. Stenens forna höjd är 2,05 m, bredden vid foten 1,48 m, i toppen över slingkanten 1,23 m, tjockleken c. 40 cm. Slingans bredd är 10 cm, runorna äro skarpt huggna och något smala.

Inskriften börjar med ett ej förut uppmärksammat *. Efter **ulf** äro punkterna i kolon snett ställda längs bistaven i **f**. Ordet 'sin' är ristat **sint**.

Inskriften är följande:

Slingan: * **barkuiþr** * **auk** * **þu** : **helka** * **raistu** * **stain** * **þansi** : **at** · **ulf** : **sun** · **sint** · **han** * Utom slingan nedanför korset: **entapis** + **mip** : **ikuari** + Mellan korsets armar: **kup** + || **hialbi** + || **salu** || **ulfs**

Översättning: Bergvid, han och Helga, reste denna sten efter Ulf, sin son. Han avled med Ingvar. Gud hjälpe Ulvs själ!

10. Frustuna kyrka, Daga hd.

Pl. 17. Pl. 4: B. 715.

Litteratur: B. 715; L. 923.

I B. 715 är runstenen avtecknad liggande framför sakristiedörren, som också är avbildad, och låg där ännu 1883 vid S. Boijes besök, som av prosten Agrell fick löfte om dess uttagning och uppsättande. Omkring 1885 togs den upp och ställdes först t. h. om uppgången till predikstolen, men 1897, då kyrkan restaurerades, flyttades den ut på kyrkogården och ställdes mot sakristians västra vägg.

Ämnet är rödaktig granit. Höjden är 1,95 m, största bredden 75 cm nedom mitten över ormens stjärt, bredden vid foten är 41 cm, i toppen 32 cm, slingans bredd är 6—7 cm. Ristningen är väl bibehållen.

Namnet **suiunkr** är fullt tydligt, i **s** är övre staven förlängd till nedre slinglinjen, dock är förlängningen grundare än den övriga runan. I **letu** är pricken på **e** ej fullt säker. I **sin** är **s** **ʀ**. I **gub** är i **g** en pricklik fördjupning, som torde vara huggen.

Inskriften är följande:

inkimar · **auk** · **inkimuntr** · **auk** · **suiunkr** · **þair** · **letu** · **raisa** · **stain** · **at** · **iarl** · **faþur** : **sin** : **kupan** : **gub** : **halbi** · **ant** **hans** ·

Något fsv. namn, som motsvarar **suiunkr**, finnes icke, men i ortnamn ingå fsv. *Swæe*, *Swie(r)*, varav det skulle kunna vara en avledning. Det synes dock sannolikare, att **n** utelämnats mellan **i** och **u** och att namnet är det icke ovanliga fsv. *Swēnung*, som förekommer i **suainunkr** Sö. 7 Öja, jfr ack. **suinuk** L. 1366, T. 20 Slädene, Vg. (B. 988 **suin** · **uk**).

Översättning: Ingemar och Ingemund och Svenung, de läto resa stenen efter Jarl, sin fader god. Gud hjälpe hans ande!

Inskriften är kanske av Torer, se § 17.